

ਅੱਖਰ ਪੇਟੈਂਟ ਸਾਈਡ।

ਭੰਡਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ, ਅਤੇ ਦੇ ਹੋਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ।

1953 ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 65

ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V of 1908)—ਸੈਕਸ਼ਨ 48(2), ਆਰਡਰ 21 ਨਿਯਮ 11—ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ—ਸਿਰਫ ਦਾਇਰ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸੂਚੀ—12 ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਿਰਏ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜਿਸਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-ਚਾਹੇ ਸੇਧ ਜਾਂ ਜੋੜ ਦਾ ਮਾਮਲਾ।

ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ 15 ਫਰਵਰੀ, 1935 ਨੂੰ ਕੇ.ਐਸ. ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੈਸੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਕੇ.ਐਸ. ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਮੁਸਤਜਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਬਕਾਇਆ ਲਈ ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ ਕਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। 11 ਫਰਵਰੀ, 1947 ਨੂੰ, ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 11 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ 15 ਫਰਵਰੀ, 1935 ਨੂੰ ਕੇ.ਐਸ. ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੈਸੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਕੇ.ਐਸ. ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਮੁਸਤਜਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਬਕਾਇਆ ਲਈ ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ ਕਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। 11 ਫਰਵਰੀ, 1947 ਨੂੰ, ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 11 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੇ.ਐਸ. ਦੀ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 8 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ, ਯੂ.ਐਸ. ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕੇ.ਐਸ. ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ 20 ਵਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਗੋਲ-ਅਬਾਊਟ ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿਸ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਸੀ. 8 ਮਾਰਚ, 1951 ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਸੀ

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 8 ਮਾਰਚ 1951 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ 11 ਫਰਵਰੀ 1947 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਅਮਲ ਲਈ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋੜਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 (2) ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਜਾ ਡੀ.ਕੇ. ਵੈਂਕਟ ਲਿੰਗਮਾ ਨਯਨਿਨ ਬਹਾਦੁਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਇਨੁਗੰਤੀ ਰਾਜਗੋਪਾਲਾ ਵੈਂਕਟ ਨਰਸਿਮਹਾ ਰਾਵਨੀਮ ਬਹਾਦੁਰ ਵਰੂ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਰਾਮ ਰਤਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਾਤਾਰ ਕੋਰ (2), ਹਯਾਤੁਨੇਸਾ ਚੋਧਰਾਨੀ ਬਨਾਮ ਅਚੀਆ ਖਾਤੂਨ (3), ਬੰਧੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਾਯਸਥਾ ਵਪਾਰ ਬੈਂਕ (4), ਦੇਵਰਾਓ ਸੂਰਯਭਾਂਜੀ ਬਨਾਮ ਰਾਮਚੰਦਰ ਅਮ੍ਰਿਤਲਾਲ ਰਾਠੀ (5), ਗਜਾਨੰਦ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਯਾਨੰਦ ਠਾਕੁਰ (6) ਅਤੇ ਦੀਯਾਕਰਨ ਨੰਬੂਦਰੀਪਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੂਡਲੁਰ ਮਾਨੱਕਲ ਬ੍ਰਹਮਾਦੇਥਨ ਨੰਬੂਦਰੀਪਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (7), ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ।

7 ਅਗਸਤ, 1943 ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਖੇਸਲਾ ਦੁਆਰਾ 1952 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 220 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ। "ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਬਨਾਮ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ", ਸ਼੍ਰੀ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਵਾਈ ਪੀ ਗਾਂਧੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ.—ਇਹ 7 ਅਗਸਤ, 1953 ਦੇ ਖੇਸਲਾ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਨੇ 15 ਫਰਵਰੀ, 1935 ਨੂੰ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ 5,250 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਿਆਂ ਫ਼ਰਮਾਨਧਾਰਕ ਨੇ 18 ਜੂਨ 1938 ਤੋਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਮੁਸਤਜਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ। 1,440 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ

ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਪਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। 11 ਫਰਵਰੀ, 1947 ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦਾ ਮੋਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 10 ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ "ਚਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ

ਦੁਆਰਾ"ਕਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮ ਧਾਰਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ 200 ਭੇਡਾਂ, 60 ਬੱਕਰੀਆਂ, 1 ਝੋਟੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਠ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿਰੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫਿਰ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਪੀਲ ਆਉਣ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

17ਫਰਵਰੀ, 1951ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਜਿਸ ਤੋਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

3 ਮਾਰਚ, 1951 ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਗੋਸ਼ਵਾਰਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 8 ਮਾਰਚ 1951 ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਖਾਤਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ 4,328-2-0 ਰੁਪਏ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਤੋਂ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੇ ਬਕਾਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ 200 ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਰਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਹਾ:

"20 ਵਿੱਘੇ ਖੰਮ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ * * * * ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ" ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਖੇਸਲਾ, ਜੇ. ਅੱਗੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ ਜਾਂ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੀ ਧਾਰਾ 48(2) ਦੁਆਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਤੱਥ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਖਰੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਜੇ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਯਾਨੀ ਕਿ 11 ਫਰਵਰੀ 1947 ਨੂੰ, ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਪਰ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ। 8 ਮਾਰਚ 1951 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, 8 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਖੇਸਲਾ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੇਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 48(2) ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੈ।

ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੋਧ ਹੈ ਜਾਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸੋਧ ਹੈ ਜੋ 11 ਫਰਵਰੀ, 1947 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਆਰਡਰ 21, ਨਿਯਮ 11, ਉਹਨਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਮਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ 11 ਦੀ ਧਾਰਾ (j) ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (ii) ਵਿੱਚ ਉਹ ਢੰਗ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (ii) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ।"

ਨਿਯਮ 13 ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ। ਨਿਯਮ 17(1) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮ ਜੋ ਇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮੁੱਲਾਂ ਦੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਵਾਲੀਅਮ II ਦੇ ਪੰਨਾ 1620 'ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ 11 ਤੋਂ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੁਕਸ ਹੈ। ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 11 ਫਰਵਰੀ 1947 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, 8 ਮਾਰਚ 1951 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਕੋਲ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਣ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ "Ab" (ਹੁਣ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ 11 ਫਰਵਰੀ 1947 ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ।

ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜਾ ਡੀ.ਕੇ. ਵੈਂਕਟ ਲਿੰਗਮਾ ਨਯਨਿਮ ਬਹਾਦੁਰ ਵਾਰੂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਇਨੁਗੰਤੀ ਰਾਜਗੋਪਾਲਾ ਵੈਂਕਟ ਨਰਸਿਮਾ ਰਾਵਨੀਮ ਬਹਾਦੁਰ ਵਾਰੂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਆਮ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲੰਬਿਤ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਠੋਸ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਜੋ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਪਿਛਲੀ ਐਕਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ

ਸੀਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਹ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਗਲਾ ਅਨੁਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਚ ਪਤੰਜਲੀ. ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਬੇਲ, ਜੇ.ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਾਜ਼ਾ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਪਿਛਲੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਪਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਰਣੇ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। . ਇਹ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਤਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਾਤਾਰ ਕੋਰ (1), ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ। ਹਯਾਤੁਨਨੇਸਾ ਚੌਧਰਾਨੀ ਬਨਾਮ ਅਚੀਆ ਖਾਤੂਨ (2) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬੰਧੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਯਾਸਥਾ ਟਰੇਡਿੰਗ ਬੈਂਕ (3) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਕਿਸੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੋਧ ਜਾਂ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਨਿਯਮ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਵਰਾਓ ਸੂਰਯਭਾਂਜੀ ਬਨਾਮ ਰਾਮਚੰਦਰ ਅਮ੍ਰਿਤਲਾਲ ਰਾਠੀ (4) ਅਤੇ ਗਜਾਨੰਦ ਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਯਾਨੰਦ ਠਾਕੁਰ (5) ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗਲਤ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਆਈਟਮ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 48(2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੀਯਾਕਰਨ ਨੰਬੁਦਿਰੀਪਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੂਡਲੁਰ ਮਾਣਕਲ ਬ੍ਰਹਮਦਾਥਨ ਨੰਬੁਦਿਰੀਪਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (6) ਵਿਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਜਾਂ ਵਿਵੇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਨਿਯਮਾਂ 11 ਤੋਂ 14 ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਅਮਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੋਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਸੋਧ ਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਜੋੜ ਦਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ 10 ਨਵੰਬਰ 1943 ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਚਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ:-

“ਬਾਕੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਸ਼ਡਿਊਲ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।”

24 ਜਨਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਇੱਕ ਆਈਟਮ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਸੇਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। 4 ਜਨਵਰੀ ਤੱਕ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨੁਕਸ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਅ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਕੇਸ ਧਾਰਾ 48 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।, ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੇਸ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਹੁਕਮ ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਅਚੱਲ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਮੌਜੂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ 8 ਮਾਰਚ, 1951 ਜਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਮੌਜੂਦਾ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸੇਧ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੋੜਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 48(2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਦਾ ਹਾਂ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ. ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।
ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ. ਜੇ.

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ, ਅਨੁਵਾਦਕ, ਸ੍ਰੀ ਨਵਲ ਕੁਮਾਰ ਐਡੀ. ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ।